

Medlemsmøte
27. januar
se side 15

Eringdringer fra min
oppvekst på Vålerenga
se side 3



Foto: Bjørn Granlund

God Jul og godt nytt år!

Det lakker og lir, og snart er det jul og nytt år....

Av Even Haugseth



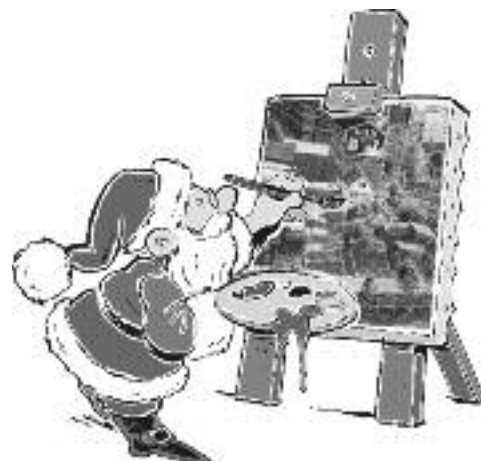
Da forrige medlemsavis kom ut, var det midt i forberedelsene til årets fotoutstilling. Det ble årets største arrangement for oss, og vi må si oss svært fornøyde med resultatet. Heldigvis manglet det ikke på mange gode ideer under planleggingsmøtene. Da vi skulle rigge opp, hadde vi fått inn så mye gjenstander, at det var bare å velge ut det beste. Mange nye bilder og godt forarbeid gjorde at vi fikk en severdig og interessant utstilling. Vi hadde et godt frammøte og en god stemning, og vi fikk mange hyggelige tilbakemeldinger. Flere var med på forberedelser, gjennomføring og nedrigging. Dette gjorde det hele lettere for styret, og vi takker de som var med for alt det dere bidro med. Det som er synd, er at det bare varte i bare 2 dager. I og med at vi legger ned så mye arbeid i dette, er det harmelig å måtte rydde alt vekk så fort. Drømmen om et "Vålerenga Museum" hvor vi kunne hatt utstillingene våre stående over lengre tid, lever videre. Selvefølgelig vil det kreve store ressurser på mange måter. Undertegnede var i USA i høst. Der ble det besøk på et lokalt

museum i et av de norske områdene på prærien. Hva de hadde fått til ved hjelp av masse frivillighet og støtte fra både private og det offentlige, var imponerende. Kanskje det er sånn en kan få til levedyktige museer på i framtida? Tenk om Bydel Gamle Oslo med en stadig økende befolkning kunne ha et lokalt museum hvor bydelens historie kunne presenteres. Andre tirsdag i november var det klart for årets siste medlemsmøte. Det var ingen hvem som helst som kom på besøk heller. Flere av de som har vært med i laget vårt en stund, husker han fra tidligere. En mer energisk og engasjert kar skal en lete lenge etter. Det ble et veldig spesielt tema denne gangen, og de frammøtte fikk ikke mulighet til å kjede seg. Riktig underholdende å høre om norske sjøfolk på ei søppeldynge i New York i mellomkrigsåra, og stor takk til kveldens underholder. Det lakker og lir mot jul, og styret har hatt møte hvor vi så smått har begynt å planlegge programmet i det kommende året. Vi har medlemsmøtet i slutten av januar

klart, og plakaten for møtet finner dere bakover i bladet. Da får vi besøk av en brannmann som heter Ronny Arnesen. Han er veldig interessert i dykking, og har vært mange steder som ikke vi har vært. Oslo og andre steder er utforsket fra innsiden. Det ligger an til å bli en spennende kveld, for han har mye å fortelle. Han har også et stort ønske om å dykke her på Vålerenga. Flere av medlemmene har spurt oss hva som skjuler seg innenfor gitteret i muren mot parken, der hvor Ingeborgs gate kommer opp i Danmarks gate. Vi har ikke kunnet gi noe sikkert svar på dette. For rundt et år siden kontaktet Ronny Arnesen oss, og vi har funnet ut en del. Han har ikke dykket der enda, men vi kan fortelle hva som skjuler seg under Vålerenga park. Møt opp og hør om denne godt bevarte hemmeligheten. Programmet vårt videre utover nyåret kommer vi tilbake til. Vi ser fram til et nytt og spennende år i historie-laget, og på vegne av styret ønsker jeg dere god jul og godt nytt år.

Lotteriet vårt på fotoutstillinga i oktober: Og vinneren ble.....

På årets store begivenhet, fotoutstillinga i oktober, var det mange som tok lodd i lotteriet vårt. Redaktør Fred Ruud lager, som kjent, også flotte bilder med motiver fra Vålerenga. Også i år gav han et av disse til historielagets utlodning. Vinnerloddet ble nr. 377. Vi gratulerer Per Nyborg og håper han får stor glede av det vakre bildet. Takk til alle som støtter vårt arbeid for Vålerenga ved å ta lodd på utstillinga vår. Vi tar kontakt med vinneren. Stor takk også til kunstneren!



Forsidebildet: På årets fotoutstilling ble vår TOMBOLA en suksess. Her Anne Teppen, Marit Grefberg og ivrige barn som tar lodd.

Erindringer fra min oppvekst på Vålerenga

Tekst og bilder fra Terje Boye Hansen



Familiebilde fra 1959. Terje Boye Hansen (til venstre) er ikledd Vålerenga guttemusikkorps' uniform. Han mener at bildet er tatt i Husebyleiren på våren 1959, muligens på "Sangen og musikkens dag".

Vi har fått et hyggelig brev fra et av medlemmene våre, Terje Boye Hansen. Han er født i 1946 og gikk i klasse med historielagets nestleder, Knut Roar Westbye, som døde i juni i år. La oss få høre hva han har å fortelle.

Vålerenga

Jeg er bokstavelig talt født på Vålerenga, nærmere bestemt i Galgeberg 3, oppg. M, tre trapper opp og til venstre. Mor fikk veer på lørdag, men fikk beskjed om å vente til mandag. I panikk klarte far å skaffe bøker og opplysninger om fødsel, men han klarte dessverre ikke å skaffe jordmor. Med nervene utenpå må han ha lest, pugget og fantasert. Jeg må nok ha forstått mine foreldres traumatiske opplevelse, for jeg klarte å drøye min ankomst til mandag morgen. Og da det grydde av dag, den mandagen i mars i det Herrens år 1946, og jeg var på vei, kom også jordmor. Puh...Lettelse.

Det første jeg mener å huske er at jeg sitter i mors og fars dobbeltseng med en kakeboks. Mormors smil, eller kanskje var det et flir, dukker opp i minnet. I ettertid har jeg fått forståelse av at dette var den dagen min mor ble transportert til "Josefinegatens kvinneklinikk" hvor min bror Jarl ble født. Jeg var antagelig noen minutter alene før mormor kom for å passe meg. Da er det jo klart at jeg måtte skaffe meg nytelsesmidler, noe å bite i. Dette skjedde på Vålerenga, i Totengata nr. 2 på hjørnet mot Strømsveien, i desember 1948. Der hadde mor og far overtatt et lite krypinn etter olde-mor Marie Elisabeth Nilsen. Hun hadde 2 år tidligere flyttet til Vålerenga gamle hjem i Etterstadgata. Hun hadde igjen overtatt dette krypinn etter sin datter (min farmor) som med mann og barn (min far) hadde bodd der siden 1926. De flyttet inn i Galgeberg 3 da dette første OBOS-bygg i

Oslo sto ferdig på midten av trettitallet. Vålerenga var et fint, varmt, variert og opplevelserikt område å vokse opp i. Rett nok hadde ikke familien mye eller mange ressurser i form av omsettelige midler, men det manglet slett ikke på menneskelig rikdom. Selv om min far aldri hadde en fast jobb.

Vår bolig i Totengata 2 var på 25 kvadratmeter. Det var en meter og nitti centimeter under taket, og med skråtak. Bare noen få kvadratmeter midt i rommet nådde den nevnte takhøyden. Vi bodde på loftet, eller "kvisten" som det ble kalt. På dette lille loftarealet klarte far å innrede en "herskapsleilighet" med stue, spisestue, to soverom, vaskerom, kjøkken og entre. Og dertil, etter hvert, et lite vaskerom med kjemisk klosett, for do var det jo i gården, må vite.

På kjøkkenet var det bare plass til mor og hennes utstyr. Vi var sannsynligvis blant de første som hadde kjøleskap, og det det var stort. Et skikkelig motorskap som far hadde fått tak i på en eller annen måte, kanskje var det hos skraphandleren, eller kanskje var det en uavhentet reparasjon? En vaskemaskin fantes også, en Hoover, uten varmeelement, med toppåpning og rulle som kunne felles opp. Denne sto til vanlig under benken. Vannet som skulle brukes, måtte varmes på magasinkomfyren som tok en stor del av plassen på kjøkkenet.

Vi hadde peis også, en Jøtul smijernspeis. Rundt den var det hyggelig å sitte på kalde vinterkvelder i en trekkfull kvistleilighet og spise wienerpølser fra pøsemakeren i første.

Ved siden av oss på kvisten bodde en liten familie hvis datter, Vigdis, var jevnaldrende med meg. Vi var visstnok i familie langt der ute et sted. Ved en anledning rømte vi sammen, Vigdis og jeg, helt til Gamlebyen. Der ble vi oppdaget av "onkel" politi som kontaktet våre foreldre. Dermed var det eventyret over.

I etasjen under oss, 2. etasje, var det tre små leiligheter. Den midterste var



På "kvisten" i Totengata 2 bodde familien Hansen på 25 kvadratmeter. Foto fra historielagets arkiv.

gjort om til kontor for delikatesseforetningen "Kjøttspesialen". I de to andre bodde henholdsvis runde og godslige fru Rasmussen og mitt ungdomsideal Jan Erik Warmer og hans mor. Åh, du så stolt jeg var da jeg overtok Jan Eriks sykkel da han og moren flyttet til Nordahl Bruns gate. Ballongdekk og gir, a gitt, tenk noe så flott! I min barndoms dager på Vålerenga hadde vi alt. Absolutt alt. Som barn opplevde jeg det sånn. Vi må vi ha vært særs lykkelige. Tar vi utgangspunkt i Totengata på hjørnet av Strømsveien, så hadde vi i vår gård pølsemakeri med delikatesseforetning i første etasje. "Kjøttspesialen" var navnet. Det var de som kunngjorde høylytt: "VARRME PØLSER a DI", blant annet under skøytelep på Bislet og andre idrettstevner. "Verdens beste pølser a di." Det var, i våre øyne, kapitalistene, brødrene Aukner som eide denne bedriften. Steinar Aukner var direktør, bodde på vestkanten og gjesstet hyppig, sammen med sin charmannte hustru, Theatercaféen. Broren Arthur var kontorsjef og bodde på Kampen, mener jeg å huske. Han hadde ei snekke liggende i Akerselva for lett å komme til sommerstedet sitt på Lindøya. Dette var i våre øyne

"rike" mennesker. I tillegg eide de jo også gården vår. Mang en gang etter skoletid ble jeg ikledd hvit jakke for å "jobbe" i pølsemakeriet. Jeg ble ganske flink til å tre tarmoer på maskinen, stappe pølsene, sveie dem og henge dem inn i røykerommet. Artige erindringer. Av og til var jeg også med til Fellesslakteriet på Grønland for å hente råvarer, og til høvlerier for å hente flis til røkeriet. Vi var også vaktmestre i gården. Min bror Jarl og jeg utførte mye av dette arbeidet. Snømåking og søppelrydding. Vi fant oppdraget både ærefullt og nyttig, og det tok ikke lange tiden etter snøfall før fortauet rundt huset vårt var pertentlig ryddet. For dette arbeidet fikk vi tre kroner i måneden. Den lørdagen i måneden vi skulle få betalt, stormet vi inn i "Kjøttspesialen" og ønsket oss: "Vi ska' ha mange pølser for tre kroner". Og mange pølser fikk vi, særlig når formann Rudberg ekspe-dererte oss. På hjørnet vis a vis, i Totengata 1, lå Thoresens kolonial. Jo da. det var en kolonial, skjønt de solgte sannsynligvis mest øl. Daniel og Birger het brødrene som eide butikken, den ene tynn, snill og med bart. Den andre tykk og bøs, og begge i forholdsvis hvite jakker. De

må ofte ha solgt varene sine, deriblant øl, på krita, for enkelte originaler kom for å betale gjelda si på de underligste tider av døgnet. Spesielt var det en vi kalte for "Pipperipp". Han vekket oss noen ganger midt på natten ved å dun-dre på Thoresens port mens han skrek: "Jeg vil betale gjelda mi! Får jeg ikke betale gjelda mi så tenner jeg på huset!!!"

I gatea ovenfor, Hedmarkens gate, lå baker Eid som også drev sin minikafé på det ene hjørnet, og om jeg husker rett, en blomsterforretning på det andre. På plassen nedenfor Totengata lå en kiosk drevet av fru Eriksen, med godterier og ukeblader. Lengre nede Sollie og Jensen med lamper og elektriske artikler. De hadde tre eller fire store utstillingsvinduer. Rett nedenfor Sollie og Jensen lå en liten urmaker ved siden av en tanntekniker som het Jord. Jeg tror Jord også fikk et lite lokale i Strømsveien 38, men tidsrekkefølgen på disse lokalene husker jeg ikke. På den andre siden av Strømsveien, på hjørnene av Ingeborggata, lå henholdsvis en liten manufakturforretning på Tærud-hjørnet og Samvirkelaget, avd. 10. Dette var vår faste butikk. Om vi går oppover Strømsveien igjen, fra Ingeborggata, forbi manufaktur'n

finner vi vinduene til båtbygger Braa-
stad. Jo da, det er sant, for vi hadde
faktisk en båtbygger her også.

Han var en snill, gammel mann som, i
bakgården til Tæruds bilverksted, inn-
gang fra Ingeborggata, bygde små
snekker og prammer. Tenk, en båtbyg-
ger på Vålerenga!

Fortsetter vi Strømsveien oppover
kommer vi til nips- og gavebutikken til
vennlige og runde fru Thorp. Det var
alltid en glede å åpne døren til hennes
lille butikk, høre bjellen som ringte,
for så å bli mottatt av fru Thorps
milde stemme. Vi måtte jo kikke på ut-
stillingen. Penger hadde vi ikke, så vi
kjøpte som oftest ingenting. Bare de
gangene vi behøvde en liten presang
eller oppmerksomhet til et selskap,
eller noe å pynte med, ble det handel.
Her fantes jo alt, syntes vi. Lekebiler
og dukker, pyntegjenstander av ymse
slag og nyttige nyttegenstander. Her
kjøpte vi julepynt og påskepynt, hvis
vi ikke lagde det selv, da.

Videre kommer vi til vedhandler Skia-
ker. Familien Skiaker bodde på vår
side av Strømsveien, mellom Hede-
markens gate og Totengata. Hr. Skia-
ker hadde bare å krysse gata for å
komme på jobb. Sentralt spør du meg.
Det hørtes ut for oss barn som om
sagen sa TyyymTym, TyyymTym, Tyy-
ymTym. Han hadde en sønn vi lekte
ofte med. Videre oppover Strømsveien
fantet en godtebutikk som vi alltid var
innom når vi besøkte min brors beste
venn Willy, som bodde vegg i vegg.
Nærmere Sotahjørnet lå fargehandel
og isenkramforretning til Ingvaldsen. I
tillegg fantet det to skraphandlere, en
ned mot Jordal, på hjørnet av Odals-
gata, og en nedenfor samvirkelaget i
Strømsveien.

Det eneste serveringssted eller kafé jeg
kan huske, i tillegg til Eids 2-3 bord, lå
på Galgeberg. Det gjorde også den
eneste banken. Alt dette fantes altså i
Strømsveien fra Sotahjørnet til Galge-
berg. Ikke dårlig. I tillegg fantet det på
de fire hjørnene av Ingeborggata og
Vålerenggata: fiskehandler, godtebu-
tikk (IRMAhjørnet), bilutstyr og politi-
stasjon. Dette gatekrysset passerte jeg
hver eneste dag på vei til skolen. Poli-
tistasjonen besøkte vi hver gang posen
med melkekapsler var full. Jeg minnes
vi fikk noe for det, tror det var 50 øre.
Dette var den tidens gjenvinning av
aluminiumskapsler.

For øvrig så vi ikke politiet så ofte. De
var der, det visste vi, for å passe på.

Noen ganger så vi dem i Totengata. Da
var de blitt tilkalt på grunn av uover-
ensstemmelser, ordensforstyrrelser, les
fylleslag. Totengata var en blindgate
som fremmede personer sjelden fre-
kventerte. Navnet "Knivstikkergata"
var vel ikke særlig innbydende og
skremte vel en del. Jeg husker en poli-
tijakt hvor en person hoppet ut av et
vindu i en 2. etasje, han trodde muli-
gens at han kunne balansere på top-
pen av et gjerde men hans påvirkede
tilstand gjorde at han mistet balansen
og falt skrevs over det isteden, noe
som gjorde at jakten brått var over.
Smertene må ha vært forferdelige.
Det er sikkert mye jeg har glemt.
Kanskje er det at noe erindres feil.

Jordal idrettsplass

Jordal var vinterens gledesplass. Skøy-
tetrening som ASK-medlem, og av og
til med Kupper'n i front. All fritid vin-
tertid ble delt mellom musisering og
skøytetrening. Treningen ble tilbrakt
på den store banen på Jordal. Det var
vel ikke mer et par hundre meter å gå
fra heimen. Midt på Jordalbanens øst-
side fantet det i underetasjen gardero-
ber med skap som man kunne leie.
Her fikk vi også slipt våre skøyter, og
det var skøyteutleie for trengende. I
etasjen over garderobene var en liten
kafé hvor varm sjokolade var en svært
populær nytelse. Gikk unna som varm
sjokolade.

Fra garderobene gikk den store bro
over ytre bane og til indre. Dette for
ikke å forstyrre lengdeløpernes kon-
sentrerte fartstrening i samme retning
i ytre. På indre bane var det nemlig
fullt anarki på folkerike dager, mens
utsøkt orden og disiplinert kødannelse
fantet i ytre. Av og til ved mildvær,
som var en sjelden opplevelse i de
dager, ble treningen flyttet til Jordal
Amfis kunstis. Men der ble det liksom
ingen fart, det var så trangt. En hoc-
keybane. Som medlem av ASK var vi
også med på løp på andre baner, som
på Frogner, Bislet og på en liten bane
på Nordstrand.

Kupper'n var vår store helt og da han
returnerte fra olympiaden i Squaw
Valley i året 1960. Jeg var uttatt til å
være en av mange til velkomstropp på
Bislett, noe som var veldig stort.
Det er store forskjeller på lengdeløp-
skøyter da og nå. For det første fantet
det sprøytede baner og brøytede frosne
vann litt overalt. En leken stund på
skøyter behøvde ikke planlegges så

nøye, det ble en impulsiv handling
fordi banen var i nærheten. Dernest
kunne man kjøpe lengdeløpskøyter i
en hver sportsforretning. I vårt område
hadde både Vålerenga Sport, nederst i
Vålerenggata og Jordal Sport, nede-
for Jarlen kino, et stort utvalg av blant
annet Ballangerud-modellen og det i
alle størrelser. I dag må slike effekter
bestilles.

Guttemusikken

Som sønn av en musiker måtte jeg
selvfølgelig bli med i skolekorpset, gut-
temusikken. Allerede i andre klasse ble
jeg klarinettaspirant og var med i 17.
maitoget i Oslo sentrum. Jeg mener
jeg alternerte som duskebærer, men er
ikke sikker. En periode var jeg i korp-
set to ganger i uka. En dag med grup-
peprøver og en dag med samspill.
Dirigenten den gang het Adler Clasèn.
Han var en myndig mann, og jeg
mener og huske at han fikk gode re-
sultater.

Den første korpsturen jeg var med på
var til landsdelstevnet i Trondheim i
1957. For at vi skulle oppleve mest
mulig så ble turen lagt opp med noen
omveier. Først reiste vi med tog via
Dombås til Åndalsnes, altså Raumaba-
nen. Naturen i Romsdalen kom som et
sjokk på meg, og jeg løp fra side til
side i toget for å se disse dramatiske
fjellformasjonene og alt det rennende
vannet. Dette, mitt første møte med
norsk natur på det villeste, sitter fort-
satt fast, noe som den dag i dag gjør at
jeg hver sommer må oppleve fjellet, en
rask tur til Dovre, Hardangervidda,
Rondane eller Valdresflya. Det er blitt
en nødvendighet.

Vi overnattet på ungdomsherberget i
Åndalsnes. Videre med buss til Molde
og derfra med Hurtigruta til Trond-
heim. Havet, Hustadvika, tunge
dønninger, tåke, tåkelur; du verden for
en opplevelse for en elleve år gammel
gutt. Det er rart at jeg ikke husker noe
av det vi spilte, bare alt det andre. Jeg
husker vi sov på gulvet i et klasserom
på Ila skole de dagene vi var i Trond-
heim, og jeg husker jeg var stolt for
ikke å ha tisset på meg om natten. Jeg
hadde hatt trøbbel med det når jeg var
hjemme. Spillingen, den husker jeg
ingenting av.

Tilbake til Oslo reiste vi med toget
hele veien. Jeg mener det var et stort
damplokomotiv, en koloss av en ma-
skin. Kanskje var det den berømte
"Dovregubben". Et ras i Drivdalen for-

sinket oss med 24 timer. De må ha vært lenge å vente for pårørende på Østbanestasjonen.

Noen år senere var vi på korpstur til Holland. Jeg husker bruddstykker av vår musikalske opptredener i Madurodam og Rotterdam. En artig tur som avslutningsvis ble forevige på et stort bilde av samtlige deltagere i full uniform. Jeg var den eneste uten den reglementerte båtluen, hvor den var blitt av, vet jeg ikke.

Da jeg ble 14 år fikk jeg lov til å slutte i korpset på et vilkår, jeg måtte fortsette å spille og ta timer. Det var jo ingen problemer, for jeg var jo blitt veldig glad i å spille. Monica Lund, født Riefling, ble min nye lærer. Hun var soloklarinettist i den nystartede "Den norske opera". Av henne lærte jeg mye. Hun hadde studert i København og ble et par år tidligere ansatt i Nationaltheatrets orkester, et orkester som i 1959 hadde blitt det nye opera-orkesteret. Monica bodde i Solveien på Nordstrand, og en gang i uken fikk jeg time i hennes hjem.

Samtidig begynte jeg i amatørorkesteret Bryn orkesterforening som hadde sine øvelser på Nordre Skøyen hovedgård på Bryn. Arnulf Heggstad var dirigent for orkesteret da jeg begynte. Den første tiden gikk med til å spille alt annet en klarinettstemmer. Orkesteret hadde allerede to klarinettister, men de manglet fagotter, var mangelfulle på horn og noen ganger helt uten bratsj. Det ble mitt lodd å markere (spille) fraværende musikers oppgaver, jeg spilte fagottstemmer med sin tenornøkkel og bassnøkkel, bratsj med sin altnøkkel og nødvendige hornstemmer i ulike transponeringer. For en trening! Jeg ble en racer i transponering og i å lese de ulike nøklene. Det var gøy. All den musikken, alle de, for meg, nye verkene. Mozart, Schubert, Beethoven og Grieg. Bach, Britten, Rossini og Svendsen. Slikt spilte vi ikke i korpset. En gang spilte vi noe av komponisten Thomas Beck, noe fra Arnljot Gelline, jeg likte det, men jeg har aldri hørt det siden. Thomas Beck var for øvrig ofte innom Bryn orkesterforenings prøver. Han bodde vel i nærheten.

En dag i 1962 kom formannen i orkesteret til meg og spurte om jeg hadde lyst til å spille fagott. Hadde jeg det, så skulle de kjøpe en. Kort tid etter fikk jeg en fagott, en Hüller, som jeg sammen med min far pakket ut og satte sammen på hans verksted i Strøms-

veien 36. Dette var en mandag ettermiddag, og på torsdag kveld satt jeg på orkesterprøve i Bryn orkesterforening med griptabellen ved siden av meg. Så gikk det slag i slag, og ganske raskt spilte jeg det jeg fikk utdelt av noter. Slik gikk det til at jeg ble fagottist, et yrke jeg hadde fram til 1990.

Min far

Som nevnt, min far hadde aldri en fast jobb. Han drev et lite privat elektrisk verksted med reparasjoner av husholdningsmaskiner og viking av elektromotorer som spesialitet. Støvsugere og strykejern var noe som en del mennesker hadde skaffet seg og på den tiden, reparerte man selvfølgelig alt. Vi var kanskje en av de første på Vålerenga som hadde både kjøleskap og vaske-maskin hjemme. Dette var skadete ting som far fant som B-sortering eller hos de nærliggende skraphandlere, ting som han reparerte. Eller det kunne være reparert utstyr som kundene hans rett og slett ikke hentet. Far begynte rett etter krigen en gang sin virksomhet i en bod i gården i Totengata 2. En meget liten, kummerlig og vinterkald bod. Det må ha vært så utrivelig i dette lille lokalet at arbeidstiden naturlig nok måtte bli kort. Antagelig var det allerede her den korte åpningstiden 10 -14 ble bestemt, en åpningstid som han fortsatte med i alle årene fremover.

En reklame for virksomheten lyder: *Annonse. Annonse.*

Hvorfor ny støvesuger?

Jeg reparerer deres gamle og gjør den som den aldri har vært før.

Besøk mitt vikleri, det mest innviklede i byen. Bjørn Boye Hansen, Strømsveien 36. Åpningstid 10-14

Det gikk vel ikke så bra i begynnelsen, men det bedret seg da han på tidlig femtitallet fikk tilgang til et lite butikklokale i Strømsveien 36. Jeg tror dette tidligere hadde vært en liten avis/tobakkiosk. Og enda bedre ble det antagelig da han på sekstitallet flyttet til noe større lokaler i Tærud-kvarteret i Ingeborggata. Åpningstiden var og ble den samme, like kort, 10-14.

Musikeren

Far spilte klarinett og saksofon. Jazzen var hans interessefelt men han hadde sterk beundring for Mozart. Mine første erindringer av fars musisering er prøvene han hadde i heimen med en liten ballroom-trio, klarinett eller sax, trekkspill og gitar. Dette foregikk på

kveldstid når min bror Jarl og jeg skulle sove. Senere lærte han meg å spille klarinett. Interessen og beundringen for Mozart ble også min. Både klarinettkonserten og klarinettkvintetten ble øvd ofte og nøye. I tillegg hadde far skaffet arrangementer for to klarinetter av Mozarts fiolinsonater. Disse spilte vi ofte for familie og venner. Jeg fikk mine første instruksjoner i klarinettspill da jeg var 6 år, på en sprukken essklarinet utlånt fra Kampen Janitsjar.

Fars store ønske i sin ungdom var å bli musiker. Han ble 16 år rett etter invasjonen i 1940. Mulighetene for utdanning i musikk ble innskrenket, men han spilte. Ulovlige dansetilstelninger på hemmelige steder, ute i skogen og i ødslige lokaler. Jazzen var musikkgenren, og Coleman Hawkins var helten. Etter krigen ble det dannet små jazzorkestre overalt. Behovet for underholdning og dansemusikk var enorm. Den levende musikk blomstret, og få hadde grammofon. Far spilte med i, blant andre, orkesteret "Hot Boys", som i mange kretser var et meget populært ensemble. Sammen med sin ball-room trio ble det mye spilling, spesielt i helgene. I tillegg ble han med i Kampen Janitsjar. Dette orkesteret hadde også sine mindre jazzgrupper samt et aktivt storband. Så begynte han å undervise. Det første var som hjelpedirektør og klarinettlærer på Ekeberg skole. Så kom tilbudet om dirigentjobb i "Sørkedalen skoles musikkorps". Her ble han i en del år. Siden ble det "Kjelsås skole", "Bestum skole", "Smestad skole" og til slutt den første dirigenten i det nystartede "Tveita skoles musikkorps". Vi skjønner kanskje nå hvorfor kontortiden (åpningstiden) på hans elektriske vikingverksted forble så kort, fra 10 – 14. Han hadde jo all kveldstid tilgjengelig for musikalsk virksomhet.

Trikkebrannen

Far var aldri redd for skader eller sin egen helse, noe som gjorde at han allerede i 15. august 1968 døde etter fire hjerteinfarkt, 44 år gammel. Det første hjerteinfarkt kom allerede i 1958. Da var han bare 34 år gammel. Legene hans mente at en del av årsaken kunne være røkforgiftningen han pådro seg under trikkebrannen i Strømsveien, rett utenfor Totengata i august 1958.

Det var en vogn som betjente Oppsalbanen, "Guldfisken", som brant. Dette var en vogn beregnet på å kjøre enkelt-

vis, men de moderne tiders rasjonaliseringsiver gjorde at tiden nå var inne for å prøve også denne modellen i tog, altså to og to. De ville jo spare en fører, må vite. Det var da også trikk nummer to i toget, den uten fører, med bare konduktør, som brant. Denne augustettermiddagen var vi alle samlet på fars verksted i Strømsveien 36. Mor hadde vært og handlet i Samvirkelaget, og nå var hun innom verkstedet for en liten prat på vei hjem. Jeg husker idet hun gikk ut på gaten igjen skrek hun inn til far: "Gud, Bjørn, trikken brenner!" Far må ha tenkt konsekvenser for han reagerte utrolig raskt. Han grep takk i en tung hammer og ei slegge og sprang ut. Med disse slo han ut ei råglassrute og reddet ut konduktøren og tre damer. Det som gikk mest inn på meg var da jeg hørte om den unge gutten som i panikken ble trampet ned og døde. Han ble liggende rett innenfor den fremre foldedøren og hindret dermed mulighetene for å få åpnet denne. Jeg mener å huske at han var ca. 12 år, et år eldre enn meg. Han skulle møte sin bestemor på Østbanestasjonen for å reise på landet. Jeg husker også alle de sotsvarte menneskene som omfavnet hverandre og skrek: "Vi lever!! Vi lever!!" En meget dramatisk og trist historie som har brent seg dypt inn i erindringer. Far fikk erstatning og påskjønnelse for initiativet fra "Oslo Sporveier", 4000 kroner, en høy sum i de dager.

Min mor

Min mor var også et produkt av Vålerenga. Hedmarkens gate 3 var hennes tidligste tumleplass. Et hus hvor man vinterstid måtte hakke hull på isen i vannbøttene før man om morgenen kunne få litt vann i ansiktet. Etter få år flyttet hun med foreldre og bror til Sigurds gate 6 på Nedre Kampen. Hennes besteforeldre og jevnaldrende onkel bodde allerede der, i etasjen over. Mor fortalte motvillig om sin barndom, en tid som ikke synes å ha vært særlig hyggelig. Hun var jo jente. Og forskjellen på gutt og jente var tydelig og stor i den tiden. Guttene fikk forskjellige sportsutstyr og nyttegenstander, mens mor og hennes medsøstre måtte klare seg uten, eller, i beste fall, nøye seg med å arve. For eksempel fikk guttene sykler, men mor fikk ingen sykkel. Det var en passende sykkeltur fra Oslo til bade-

plassen Katten, men det var langt å gå den samme strekningen. Guttene fikk være med på tur til Hadeland eller andre steder, og mor måtte være hjemme. Hun var jo så lite pen. Enda verre ble det senere da guttene fikk bygge seg hus, en stor tomannsbolig på besteforeldrenes tomt med tilhørende stor frukthave, mens mor og vi ble avspist med noen poser epler og/eller pærer hver høst. Det mens vi bodde kummerlig på kvisten i Totengata 2, på 25 kvadratmeter. Hun begynte tidlig i arbeidslivet. Som fjortenåring jobbet hun en vinter på en kjølefabrikk hvor hun slo knapper, ti kroner uka av. Halvparten måtte betales hjemme. Våren og sommeren etter passet hun nabobarn til den nette sum av 3 kroner uka. Så gikk det slag i slag, aldri lenge på et sted. Reklame- utdeler på Grünerløkka, godtepakker, gud vet hvor, fikk slutt på grunn av fliring. Ble i 1938 sendt av arbeidskontoret til "Grammofonkompaniet" som kontordame. Her møtte hun skuespillere og grammofonkjendiser.

Her fikk hun i hvert fall betalt for å slutte, stenografi var ikke hennes fag. Så ble det "Hjalmar Christensen Kaffe en groes" som volontrise (lærling), regningsbud og fakturering. Her ble hun værende en stund inn i det første krigsåret. Det førte til en del kontakt med tyskere da pass var nødvendig for å komme inn på Tollboden. Betalingen var også litt bedre, 115 kroner måneden i fredstid, men så fort krigen kom sank den til 90. Og hun betalte 60 hjemme. På høsten 1940 fikk hun kontorjobb på Grepa margarinfabrikk på Sandaker. Så forteller ikke historien mer før jeg som 12-åring i 1958 kan huske at mor i sitt blomstrete skjørt kom hjem, stolt og lykkelig, og fortalte hun var blitt lønningsassistent på "Fellesmeieriet" i Schweigaards gate 34 med kr 758.50 i lønn pr. måned. Fellesmeieriet ble hennes arbeidsplass helt til 1991 da hun pensjonerte seg etter 33 år i bedriften. Medalje fra "Norges vel" for "Lang og tro tjeneste" fikk hun i 1988.



Bjørn Boye Hansen



Eva Synnøve Hansen.



Trikkebrannen i Strømsveien 2. august 1958. Foto fra historielagets arkiv.

Sølvis foredrag på Vålerenga bo- og servicesenter

av Terje Paulsen



Sølvi Bråthen holdt foredrag for beboerne på sykehjemmet etter initiativ fra Terje Paulsen.

I forrige utgave av medlemsbladet var det intervju av Sølvi Bråthen og bilder av henne. Hun er 84 år, men har en intellektuell kapasitet som en 18-åring, og med en utrolig hukommelse. Så det var slett ikke rart jeg spurte om hun kunne tenke seg å gi et foredrag om livet på Vålerenga. I et beboermøte på Vålerenga bo- og servicesenter ville hun særlig fortelle fra krigsårene på skolen.

Etter et møte med den meget hyggelige og dyktige kulturleder på sykehjemmet, Karoline Ormåsen, var alt klappet og klart. Sølvi var ikke i tvil om at dette ville gå meget bra, til tross for at dette var det første foredrag i hennes liv. Mange var til stede, og hun skulle bruke mikrofon. Sølvi, du gjorde en glitrende jobb den 9. oktober som kun få ville klart. Vi ser fram til et foredrag av deg i historielaget. Det vil uten tvil

vekke begeistring, og både NRK og BBC vil sikkert komme.

Tusen takk til Sølvi og Karoline for at denne kvelden på Vålerenga sykehjem ble så vellykket og skapte stor glede for mange.

Glade ble vi også da både Sølvi og sykehjemmet tegnet seg som medlemmer i historielaget. Vi ser fram til at flere seniorer fra Vålerenga og deres pårørende blir motivert til å gjøre det samme.

Påminnelse:

Får DU e-post FRA HISTORIELAGET?

Hvis DU mottar e-post innimellom fra oss, er alt i orden. Hvis du ikke har hørt fra oss på lenge, er det noe som ikke stemmer. Da er det fint om du sender oss en e-post til kasserer@valerenga.org. Du vil da motta påminnelser om våre møter og arrangementer. I tillegg sender vi også ut litt annet om ting som skjer på Vålerenga, eller informasjon som medlemmene vil dele med de andre i laget.

Hvis du ikke har e-post, fortvil ikke, for medlemsbladene kommer i posten til alle. Der står også datoene for møtene og arrangementene våre. Det er like godt å notere seg dette med en gang en får bladet. På vår nettside står også mye interessant. Besøk den nå: <http://www.valerenga.org/>
Vi er også på Facebook: <https://www.facebook.com/valerenga.historielag>

Synnøve Finden-skilt i Danmarks gate

av Even Haugseth



Oslo Byes Vels mann monterer det blå skiltet på husveggen i Danmarks gate 41. Nok et kulturminne er merket på Vålerenga. Foto: Laila Libjå Dahl.

I september ble det satt opp enda et blått emaljeskilt på Vålerenga. Det er etter hvert blitt mange av disse rundt omkring i byen, og det er Oslo Byes Vel som sørger for at kulturminnesmerker blir merket på denne måten.

Vårt historielag har jobbet hardt for å få opp de fire andre, som er på Galgeberg, prestegården, Sotahjørnet og i Vålerenggata 29 på VIF's stiftelsessted.

Da vi for flere år siden søkte om å få merket noen av våre spesielle steder med slike skilt, ble vi ikke møtt med stor velvilje. Etter hvert fikk vi et godt samarbeid med Oslo Byes Vel.

Denne gangen var det eieren av huset i Danmarks gate 41, Tor Edvin Dahl, som selv søkte om å få opp et sånt skilt. Som sikkert de fleste vet, var det der Synnøve Finden og Pernille Holmen startet opp ostefabrikk. Dette var begynnelsen til en av dagens store osteprodusenter i Norge. Tenk på det neste gang du ser varemerket Synnøve i ostedisken. Pernille Holmen var forresten Tor Edvins mormor.

Vi takker Tor Edvin for at han selv tok initiativ til dette, og vi hilser det nye skiltet velkommen.

Neste gang du ser det i den vakre gata på Vålerenga, send en tanke til de to ostedamene. Det var de som tok med seg den lille kofferten med forskjellige oster når de ville forsyne småbutikkene rundt på Vålerenga med sine varer. Overskuddet ble gitt til misjonen.

En ganske fornøyeelig historie fra en annerledes tid.

Referat fra medlemsmøtet 11. november

av Tove Andersson Foto: Bjørn Granlund



Thor Gotaas og Fred Borg i blitzregnet fra pressen, her ved Tove Andersson.

Thor Gotaas er ikke bare kjent for Fem-milas historie på NRK, men som en populær foredragsholder hos Vålerenga Historielags medlemmer. Med "Ørkenen Sur" i bagasjen, nær sagt snublende fortellerglede og en framviser med svart-hvitt bilder, fikk en fullsatt sal høre om norske sjømenns utrolige Amerikareise - til slummen i Brooklyn.

"Ørkenen Sur" kom ut i 2010, men ble trykket opp igjen i 2013. Snart sendes også en historisk dokumentar på NRK om nordmennene som bodde på en skrothaug. Etterrynninger etter etterkommere gav resultat. - De møtte fram i lusekofte for å

fortelle sine historier, sier Gotaas som forteller at norsk-amerikanerne har et romantisert syn på gamlelandet. – De ville ikke kjent seg igjen, eller trives, i det moderne samfunnet vi har nå, fastlår han. På skjermen bak ham vises bilder fra Ørkenen, et navn fra 1. Mosebok, men langt i fra et paradys på jord.

Det var president Hoover som styrte landet, først under et tiår med vekst, deretter mot krakket, matkøene ble lengre, folk mistet jobbene og såkalte "Hoovervilles", uteliggerleire, vokste opp. En av dem var Ørkenen Sur, en skrothaug av metall, tre og mennesker,

de fleste sjømenn uten hyre. Her oppstod et samfunn i samfunnet – med en borgermester som "regjerte med sunn fornuft og to knyttnever", klynger oppkalt etter geografisk opphav som "Oslo" eller "Stavanger" og innbyggernes levealder gjenspeilte et liv med fyll og spetakkel. Nordmennene snakket "brooklynesisk", norsk-engelsk, og gatene fikk tilnavn som "Lapskaus Avenue". 1200 skip lå til havn i året og sjømennene var i periferien av dette etaberte miljøet.

- Det het seg at man skulle gå midt i gata, for det var større sjanse å bli rana på fortauet, sier Gotaas og spør: Husker dere Al Capone? Dette var hans fødeby. Husk at dette var under forbudstiden i 1920-1933 da all alkohol over 0,5 prosent var forbudt etter "The Volstead act", oppkalt etter en norskættede mann fra Minnesota. Volstead må ha vært en sann motsetning til "Greven" den selvutnevnte sjeenf i uteliggerkolonien - og "Ratata" - en drikkekompis. I den andre enden av skalaen fantes den godeste Karl Holm som ble omvendt og sluttet å spille poker. Blå Kors-mannen besøkte "Ørkenen" 300 ganger og ble utevnt til ridder av 1. klasse av St. Olavs orden i 1947 for sin humanitære innsats. Deler av "Ørkenen Sur" er basert på dagboksnotatene hans.

- Området bestod av 12 kvartal med industrielt vrakgods; her var skrap, jern og metall og her lå den norske Sjømannskirken som ble besøkt av 300 000 hvert år, ikke bare folk som nødvendigvis var religiøse, men som hentet brev blant annet. De hadde lov å bli i 60 dager uten hyre, etter dette var de ulovlige immigranter.

En av informantene til boka het Gina Lie og ble født i Brooklyn. Hun husker at hun besøkte ørkenen som 7-8 åring.

- Hun bor på Nordstrand i dag, og husker fattigdommen. Moren hen-



Kveldens foredragsholder i ivrig samtale med en av de mange interesserte tilhørerne, Gunvor Boretti.

nes hjalp til og kokte suppe i en diger balje. Så var det bare å stille seg i kø med suppeskåla. En svart mann var sistemann. – Er du norsk? spurte de. – Ja ..., det var han. Så også sistemann fikk suppe. - Spørsmål? sier Gotaas til en humrende sal.

Fred Borg et kjent ansikt fra Akerselva Kultur –og teaterlag: På side 15 i boka kan man lese at fem nordmenn ble skutt i et av byens belastede områder. Her burde man ikke oppholde seg med gullplombe i tennene for "Ørkenes

dronning", Nelly, sørget for å plukke av mennene det meste av verdi.

Det var tøffe kår, drikking av tresprit. Åtte menn blindes, og morgenen etter er ingen av dem i live. Mennene begraves på masseraven Potters' field.

- I 1920-åra havnet sjøfolk på "Speakeasies". Det var viktig å være lavmælt om omsetning av alkohol, derfor ble syndens bule kalt speak easy. Den brutale skjebnen mennene møtte - for det var kun registrert én

eneste kvinne, den eneste i fast jobb da hun bedrev "verdens eldste yrke" – skyldtes de økonomiske nedgangstidene som ledet fram mot det store krakket i 1929.

I 1931 svingte tre biler inn i ørkenen med risgrøt, kanel og sukker. Presten trådte fram og sang julesalmer som steg mot himmelen over Brooklyn, sanger med en egen evne til å røre hjertet. Fortellingen om gutten i en krybbe i en stall nesten to tusen år tidligere, sendte også tilhørernes tanker langt av sted. Så kom karene fram, én og én, takket og bukket. Det skulle lite til for å glede de hjemløse. 105 mann fikk både åndelig påfyll og litt i vommen. I 1938 ble ørkenen omgjort til fotballbane og på sitt siste besk oppdaget Gotaas at Ingvar Kamprad har oppdaget stedet, for nå ligger Ikea der, med helt andre køer enn på 20-tallet. 95 år gamle Gunvor Boretti fra Vålerenga hadde mye å snakke med forfatteren om, blant annet assosiasjonen hun fikk til Knut Faldbakkens "Uår" fra 2001.

Ørkenen Sur (Spartacus forlag) er skrevet av folkeminnegransker Thor Gotaas og Roger Kvarsvik, historiker.

Husk å kjøpe den nye kalenderen for 2015



Med mange fine bilder og tekster om Vålerenga. En perfekt jule- og nyttårshilsen til familie og venner. Kan bestilles hos Bjørn Granlund, tlf. 901 80 290 eller e-post: foto@valerenga.org

Pris kr. 100,-

+ evt. porto

Fotoutstillingen lørdag 11. og søndag 12. oktober

Av Håkon Engh. Foto: Bjørn Granlund

Enda en fotoutstilling er avviklet. Årets tema var "barn - oppvekst - lek - skole og fritid på Vålerenga", og enda en gang kan vi med tilfredshet slå fast at utstillingen traff publikum hjemme. Vår beskjedenhet forbyr oss å skryte av oss selv, så det skal vi la være. Isteden lar vi et lite utvalg av sitater fra de mange som møtte opp og noen tilbakemeldinger via e-post tale for seg selv: "takk for herlig utstilling", "fantastisk flott utstilling", "midt i blinken", "som å se inn i min egen barndom", "åh, en sånn hadde jeg også" osv osv osv. Det er slike tilbakemeldinger som får oss til å glemme alt strevet som ligger bak og gå på med nye krefter år etter år.

Utstillingen belyste det allsidige livet på Vålerenga, spesielt for barn og ungdom, med et rikelig utvalg av bilder, et allsidig utstyrt barnerom fra 1960-åra, et klasserom med undervisningsmateriell og elevarbeider fra forrige århundre, "Nye Jarlen kino" med gamle filmer fra Etterstad og Vålerenga, barneleker og regler, barnetimen for de minste, ekte gammeldags tombola og en veteranbrannbil. Vålerenga var og er en høyst levende og oppegående del av byen vår, og det er ingen grunn til å tvile på at det skal den fortsette å være! I pakt med "gammal tradisjon", som det heter på vål'engelsk, ble den nye kalenderen for neste år presentert med forstørrede kopier av hvert blad. Vi er stolte av produktet, som også denne gangen så ut til å bli godt mottatt.

Også økonomisk var det en vellykket helg. Salget av vafler og kaffe

gikk som vanlig strykende, men også den nye kalenderen og andre artikler solgte bra.

Tombolaen var slett ikke ment å skulle lønne seg. Den skulle bare være et morsomt og spennende innslag for barna og et nostalgisk tilbakeblikk for de voksne, men til og med den ga et overskudd.

Det er all grunn til å rette en varm takk til de mange gode hjelperne som sto på med iver og lyst under gjennomføringen av årets begivenhet. Uten dere hadde arrangementet vært umulig. Aldri før har så

mange vært med, så i frykt for å glemme noen nevner vi ingen navn. Dere vet selv hvem dere er. Tusen takk til dere alle! Stor takk også til alle dere som lot oss få låne et mangfoldig utvalg av utstillingsgjenstander. En spesiell takk går til Oslo Skolemuseum for utlån av gamle pulter, plansjer og griffeltavle!

Og sist, men slett ikke minst (!), må vi takke vår egen kunstner, Fred Arild Ruud, for at han også i år bidro med et av sine flotte bilder som premie ved utlodningen.



Godt besøk og god stemning også på årets utstilling.



Skolen er viktig i et barns oppvekst. I dette hjørnet ble det gjenskapt et lite klasserom med flere gamle gjenstander.



Barnerommet fra 1960-åra ble beskuet av mange på utstillinga.

Hvem er disse søte små?



Vet du navnene i fru Mjørud Andersens klasse 1a 1963/64? Send oss gjerne navnene på leder@valerenga.org eller pr. brev til Vålerenga Historielag, Hedmarksgata 2, 0658 Oslo. Bildet er utlånt av Vålerenga skole.

Finns Jons klasse fra nr. 3/2014:



Hele 3 av gutta fra klassen til Finn Jon i forrige blad har kommet med navn til oss.

Terje Kleven skriver:

Kjære "Mer gammelt enn nytt"
Det var morsomt å åpne siste nummer (nr 3/14) av "Mer gammelt enn nytt". På side 6 møtte jeg meg selv og en masse velkjente fjes fra klasse 2a/g på Vålernenga skole. Etter klærne å

dømme må bildet være tatt på høsten 1947. Det var ikke vanskelig å ramse opp navnene – jeg har dette bildeklenodiet selv og jeg deler mer enn gjerne navnene med dere:

Foran fra venstre: Wiggo Jernberg, Per Harry Strøm, Svein Nygård, Thorvin Andersen, Torgeir Lammers, Terje Hellerud, Knut Solberg, Arne Nordgård, Jan Andersen, Norman Halvor-

sen og Bjørn Murud,

2. rekke fra venstre: Lærer Margit Renslo, Terje Kleven, Roy Sæther, Johan Lars Børstad, Odd Forsberg, Jon Olsen, Jan Erik Pettersen, Svein Wright Rødnes, Viggo Oscar Leopold Alexander Nilsson og Ragnar Gjørven.
3. rekke: Jan-Erling Gulbrandsen, Hans Petter Holm, Åge Hanssen, Tore Skaug, Terje Clasén, Jack Kramer og Tore Preiss.

Et fantastisk tidsbilde fra oppvekst på Oslo øst i de første etterkrigsåra. Det var også artig å få lov til å dele med medlemsbladet det intervjuet Jan Erling Gulbrandsen og jeg hadde med vår klassekamerat Finn Hauger – alias Li Zaxo, alias Finn Jon – fra skolesida i Arbeiderblandet fra mai 1953. Lite ante vi da at vi hadde en kommende verdensstjerne foran oss! Tryllekunstneren er imidlertid ikke med på klassebildet fra 1947. Et tidlig illusjonstriks?

Takk til Terje Kleven, Jan-Erling Gulbrandsen og Jan Erik Pettersen for god innsats med navnelista og utfyllende opplysninger.



Vålerenga historielag
 MEDLEMSMØTE 27. JANUAR
 kl. 19:00 i menighetssalen Vålerenga kirke

Fra Blücher til Vålerenga

I mer enn førti år har brannkonstabel **Ronny Arnesen** hatt dykking som sin store hobby. Han har dykket i grotter, gruver, tunneler og nær sagt alt som kan dykkes i. Den tyske krysseren "Blücher" på Oslofjordens bunn har han også besøkt. Vi har vært så heldige å få ham til å komme for å fortelle om sine opplevelser. Hemmeligheten om hva som skjuler seg bak gitterporten i steinmuren ved parken på Vålerenga vil han antakelig også kunne avsløre. Vi tror vi kan garantere en spennende kveld for alle som møter fram!



Etterpå blir det kaffe og vafler for salg slik vi pleier. Ta med kontanter.

Også denne gangen er vi glade hvis de som har mulighet, kan ta med seg en stol fra gangen inn i salen når de kommer og sette den tilbake når de går. Takkl

Velkommen!

Publikasjonsnr.:
ISSN 1890-9094

Vålerenga Historielag
Hedmarksgata 2
0658 Oslo

Vålerenga Historielag
på internett:
e-mail: epost@valerenga.org

Ta en titt på vår nettside:
<http://valerenga.org/>

Bankkonto: 0530 04 78222

SALGSTORGET

Bestilling:
foto@valerenga.org
eller tlf. 901 80 290.

VIF-bok:
Heia Vål'enga!
Kr. 450,- + porto



Historielagets pin:
Kr. 50,- + porto.



Arrangementskalender første halvår 2015:

tirsdag 27. januar kl. 1900 medlemsmøte (se program i dette bladet)
Dato i mars ikke endelig fastsatt. Innkalling kommer.
Dato og program kommer i medlemsblad nr. 2 før påske.
tirsdag 2. juni kl. 1800 bydelsvandring (program kommer senere)

HUSK Å NOTERE DETTE I KALENDEREN!

Styret i historielaget:

Leder:
Even Haugseth
Kasserer:
Gro Shakesby
Sekretær:
Håkon Olav Harald Engh
Styremedlem:
Bjørn Granlund
Varamedlem:
Bjørn Arild Gjerdalen
Varamedlem:
Haide Østreng
Varamedlem:
Wenche Ekstrøm

Arbeidsgrupper

**Fotoutstillingsgruppe/
kalendergruppe:**
Kontakt: Even Haugseth
Mobil 938 01 902
E-post: leder@valerenga.org

Fotogruppe:
Fotografering, innsamling og
avfotografering av bilder:
Kontakt: Bjørn Granlund
Mobil: 901 80 290
E-post: foto@valerenga.org

Idrettsgruppe:
Om bydelens idrettsmiljø
Kontakt: Bjørn Arild Gjerdalen
Mobil: 909 19 250
E-post: bjorn@grandhotell.net

Medlemsavisa:
Fred-Arild Ruud
Mobil: 936 65 243
E-post: outline@gmail.no

Støtt oss via Grasrotandelen:

Hvis du tipper, spiller lotto eller
joker og vil gi overskuddsandelen
til Vålerenga Historielag, klipp ut
og ta med kortet og vis det til
tippekommisjonæren.
Husk å ta med strekkoden på nytt
dersom du fornyer tippkortet.
Takk for støtten!

JEG STØTTER



- bydel med sjel

Organisasjonsnummer: 890364462

